

Ἀνορθώσως σωτήρας
ἐμελέτησάν κενὰ
κι' ἐπὶ πρῶτησαν κενά.

Μετὰ τῶσας συμφορὰς
ὅπως πρὶν ὁ Κατσαρᾶς
εἰς τὴν ἔδραν στέκει ντοβρός.

Εἰς τὴν ἔδραν του κι' ἐκείνος
τῶν παιδιῶν ὁ Μαλανδρινός,
κι' ὁ γυναικολόγος Λούβρος.

Ἐκκαθάρισίς μεγάλη
κι' αὐτοὺς κι' ἄλλους εἶχε βγάλοι.
μόνον πρὸς διασυρμόν.

Καὶ τὸ φλογερὸ καμίνι
ἄνυ χρόνους εἶχε γίνει
τεμενος τῶν ὀδυρῶν.

Ἡ πρῶτη Ἐκκαθάρισίς με δάκρυα διαδαίνει,
μῆτε κανεὶς ἀνακολεῖ μακρὰ δεινοπαθήματα,
κι' ἀνέβησαν στὰς ἔδρας των οἱ πρὶν προγεγραμμένοι
καὶ τῆς Ἐκκαθάρσεως τῆς ἀκαθάρτου θυμάτια.

Ἐστὴν Ἐκκαθάρισιν οὐρρά!...
τόσον καιρὸ τὸν Κατσαρᾶ
τὸν εἶχε διαθέσω.

Βαροῦσε σ' ὅλα σὰν πρῆλλη
κι' ἐφῶναζαν γι' αὐτὴν πολλοὶ
ὅτι τῆς πρῆπει δέσω.

Ἡ τῆς Ἐκκαθάρσεως, ὅπου με πάθος τόσον.
ἔζητει καὶ κατάργησιν τῶν φρενιτιδίων νόσων
τώρα, ποῦ μὰς ζανάπισσε γιὰ προκοπὴ φρενιτις,
κι' ἀγάλλετ' ἐκ τοῦ τάρου του κάθε Δρομοκαίτης.

Ἡ τῆς Ἐκκαθάρσεως,
ποῦ παστρική κοιμάται,
καὶ μετὰ συγκινήσεως
καθέναν τὴν θυμάτια.

Κλαίει τὴν Ἐκκαθάρισιν καθέναν πατριώτης
καὶ παραμέν' ἡ μνήμη της ἀγῆρας, ἀδία,
κι' ὁ Μιχαὴλ ὁ Κατσαρᾶς, φρενικατρός ἐν πρώτης,
τὴν φέρει τώρα στὸ κοντὸ μ' ἕνα ζουρλομ κνδία.

Καὶ γελοῦν κι' ἐδῶ κι' ἄλλοι
καὶ φωνάζουν τοῦτοι κι' ἄλλοι:
δέετε τὴν Μιχαλοῦ,
ποῦπαψε καὶ τὸν Μιχάλη.

Μαζὶ μ' ἄλλους θρηνηθῶ....
Θεὸς ἄχωρῆστην λέν ἐδῶ,

Θεὸς ἄχωρῆστην, λέν ἐδῶ,
τὴν κυρὰ τὴν παστρική.

Ἄοισθαίγωνα δεμένη
τὴν τραβοῦνε τὴν καμμένη,
ποῦχε κάθε πρὸ πολλοῦ.

Κι' ἐρωτοῦν γορρουλάκοι:
Μιχαλάκη, Μιγαλάκη,
ποῦ τὴν πᾶς τὴν Μιγαλοῦ;

Ἄλησμόνητοι κειροί!..
πόσα μὰς μαγειρεῖς,
καὶ σοροὺς μὲ τὸ κερί
στὴν Εὐρώπῃ γύρουν.

Καὶ ντε ἀλάηδες ἐβγήκαν κι' ἐρωτᾶζ' ἀνε' στὰ ξένα:
ὅπως βρῆ σορὸ κανένα,
νὰ τὸν φέρῃ στὴν Ἀθήνα, τῆς σορίας τὸ πιθάρι,
τὰ βρεθῆκαί του νὰ πάρη.

Μετὰ τὸσσην παραζάλην
ὡς παιδιάτρον καὶ πάλιν
ἐπανέφεραν τὸν Χρηστον,
ποῦ καὶ τοῦτος ὁ καμμένος
μαρτυροῦσε ξεχωρισμένος
στὸ καλάθι τῶν ἀχρηστον.

Κι' ἔορτην πανηγυρίζουν νῆας ἀναρρήσεως
τὰ μουρέλια τῶν Ζαπκίσιων,
κι' ἀπὸ στόματα νηπίων
αἶνον τώρα καταρτίζει τῆς Ἐκκαθάρσεως.

Μετέωρον φλογὸν μεστόν
φανέν πρὸς τὸν Ἀρχτοῦρον
σὲ τοῦτη τὴν ἀνάρα,
κατέστησε παντοῦ γνωστόν
πῶς εἶπε τὸν Λούβρον
Ἀνόρθωσις πρῶταρα.

Καὶ γιὰ τὰ γεννητοῦρια
τῆς φάναζαν καμπόσοι,
ποῦχουν μαλὸ καὶ γινῶσι:
καλὰ σου ζυνητοῦρια,

Κι' εὐφρόμησαν παστᾶδες συζυγικῶν θαλάμων
τὸν μὲ πολλὰς ὀδῶνας ἀνατεχθέντα μάμων.

Πολλοὶ τῆς Ἀνορθώσεως καὶ συγγενεὶ καὶ φίλοι
προσμένουν κι' ἄλλους τοιαυτοῦς ἐγκυμονούσας δράσεως,
καὶ μόνο τὸν Πρωτόπουλο, τὸν προσφιλεῖ Βασίλη,
τὸν ἄφησαν γιὰ σουβενίρ μιὰς Ἐκκαθαρίσεως.